

Luksus, og der er vist heller ingen, der udenfor offentlige Vælgermøder vil bestride, at Chokolade- og Sukkervarer i langt højere Grad er Luksus, end det er Nødvendighedsartikler. Ej heller er der vel nogen, som vil bestride, at der paa Restauranter bortødsles Masser af Penge, som ganske afgjort maa betragtes som givet ud til Luksus. Da nu mit Parti ikke i Gaar og ikke i Forgaars, men saa langt tilbage som den første Gang, vi har haft Skattelove til Behandling i den Tid, jeg har siddet i Rigsdagen — og formentlig meget længere tilbage —, har staaet paa det Standpunkt, at naar der skulde skaffes Penge, maatte man først og fremmest beskatte Luksus —, er det klart, at for saa vidt det principielt drejer sig om en Luksusbeskatning, har de foreliggende Lovforslag afgjort vor Sympati, idet vi maa mene, at tager vi ikke Skatten gennem dette Luksusforbrug, henvises vi til at tage den paa anden Maade.

Denne anden Maade kunde f. Eks. være forhøjede Sætser for Formue- og Indkomstskatten. Men paa mit Partis Vegne har jeg, da disse Skatter var til Behandling, udtalt, at vi finder disse Sætser for høje, og jeg understregede ved den Lejlighed og ønsker at gøre det igen, at da vi havde de kommunale Skatter til Behandling, udtalte det socialdemokratiske Medlem, det ærede Medlem Hr. Jacob Christensen, at de personlige Skatter i ikke faa Købstæder nu havde naaet en saadan Højde, at de ikke kunde taale at blive højere. Naar selv Socialdemokrater maa erkende det, tør man vel nok sige, at det ikke er muligt gennem en Forhøjelse af Indtægts- og Formueskatten at skaffe disse 30 Mill. Kr.

Tilbage bliver saa Muligheden af at skaffe disse Penge paa anden Maade ved indirekte Skatter. Det vil være dette Tings Medlemmer bekendt, at vi principielt ikke er Modstandere af at tage ikke ubetydelige Midler gennem en indirekte Beskatning. Før at vi kan naa dette, vil det være nødvendigt at faa en anden Toldlov, men at vi skulde kunne faa den indenfor den Tid, denne Rigsdag forbliver samlet, er — det tør jeg vel nok sige — meget usandsynligt. I Virkeligheden har vi altsaa, som Forholdene har ligget, ikke kunnet anvise nogen anden Vej, som kunde modtages fra den anden Side, som kunde føre til, at de Penge, som er fornødne til Balance, kunde fremskaffes. Vi har derfor i Princippet tiltraadt disse Lovforslag, men vi har ingenlunde opgivet den Tanke, at man mulig gennem Toldskatter kunde faa, det være sig disse 30 Mill. Kr. eller en Part deraf, paa en saa-

dan Maade, at det for alle Parter vilde være bedre at gaa denne Vej. Blandt andet ud fra dette Synspunkt er det, vi har ønsket at give disse to Love en saadan Varighed, at man under Toldlovsforhandlingerne kan overveje, om de Millioner, der nu en Gang maa skaffes, hvis der skal være Balance, bør skaffes gennem denne Form for Beskatning eller gennem almindelige Toldskatter.

Det bliver hævdet fra — man kan maaske sige Ministerstormernes Side, at disse Love vil blive meget generende for de næringsdrivende. At de vil være til nogen Gene for de næringsdrivende, kan der ikke være Tvivl om. Det samme kan man dog sige om de Skatter, som hviler f. Eks. paa Øl og Spiritus. Men trods dette er det dog et Faktum, som Børslisten taler et tydeligt Sprog om, at de Virksomheder, som rammes deraf, ikke er mere medtaget, end at de paagældende Papirer er saa nogenlunde de højest noterede paa den Børsliste, som kommer hver Dag i Aviserne. Altsaa, en Afgift behøver i og for sig ikke afgjort at være dræbende for en Virksomhed. Skulde det ved det Prøveaar, man faar Loven, vise sig, at Skatten vil virke generende for de næringsdrivende, saaledes at Næringen saa nogenlunde gaar til Grunde eller blot paa viseligt gaar stærkt tilbage, mener jeg ganske afgjort, at der i høj Grad kan være Grund til, naar dette Prøveaar er gaaet, at nedsætte Skatten. Af Lovforslagene fremgaar det, at man under visse Omstændigheder paa et tidligere Tidspunkt kan formindske Skatternes Provenu. Det er en Bestemmelse, man kan regne mere eller mindre med. Jeg for mit Vedkommende maa mene, at der i det førstkommande Aar sikkert ikke vil blive Mulighed for Nedsættelse, hvis der skal skaffes økonomisk Balance.

Ud fra de her anførte Synspunkter maa jeg mene, at der, som Sagen ligger, er fuld Begrundelse for at gaa med til Lovforslagene, ikke saaledes at forstaa, at man kan gaa med til dem med Glæde, men saaledes — og jeg haaber, at det vil blive forstaaet af den overvejende Del af den danske Befolkning —, at det er en økonomisk Nødvendighed at gaa med dertil, for at man i det hele taget kan skaffe Balance.

Henningsen: Som det fremgik af mit Partis Ordførers Udtalelser ved første Behandling, er vi ikke særlig begejstrede for denne Art af Skatter. Men vi vilde ikke paa det Tidspunkt ganske afvise Skattelove i denne Retning, idet vi tænkte os, at der, naar Finansministeren fremsatte 17 Skatte-lovforslag samtidig, var Mulighed for, at